

תת"ע 6797/04/16 - מדינת ישראל נגד אלפסי דליה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6797-04-16 מדינת ישראל נ' אלפסי דליה
תיק חיצוני: 90505653049

כבוד השופט דן סעדון	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
אלפסי דליה	נגד
	נאשמים

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשמת.

1. לנאשמת נרשמה הזמנה לדין שעניינה נהיגה במהירות העולה על המותר בדרך עירונית (125 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות עד 70 קמ"ש). ההזמנה נשלחה לכתובתה של הנאשמת וחזרה בציון "לא נדרש". ביום 20.6.16 נשפטה הנאשמת בהיעדרה והוטלו עליה קנס, פסילת רישיון ל-30 יום ופסילה מותנית.

2. הנאשמת עותרת לבטל את פסק הדין. לטענתה, היא הגישה בקשה זו על מנת להקל עליה בגזר הדין לאחר שהתייעצה ונאמר לה כי קיימת אפשרות כי בית המשפט עשוי לתת נגדה גזר דין קשה יותר. היא טוענת כי קשה לה להאמין שנהגה במהירות המתוארת בכתב האישום וכי רכבה נמכר והוחזר אליה. עוד היא טוענת כי יש בעיה עם שירות הדואר והא ראייה שהיא מודה שגזר הדין הומצא לה.

3. התביעה מתנגדת לבקשה. לטענתה, ההזמנה לנאשמת חזרה בציון "לא נדרש" המהווה הזמנה כדין והעונש שהוטל על המבקש סוטה לקולא מן העונש ההולם בנסיבות ובוודאי שאין בחומרתו הנטענת כדי להוות עליה לביטול פסק הדין.

דין והכרעה

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי לדחות את הבקשה. למעשה, הטענה המרכזית שמעלה הנאשמת היא, כי העונש שהוטל עליה חמור יתר על המידה. נראה כי הנאשמת עצמה אינה משוכנעת בנכונות טענה זו שכן היא מציינת באותה נשימה כמעט כי התייעצה ונאמר לה כי לא כדאי לה לבקש את ביטול פסק הדין שכן בית המשפט עשוי

להטיל עליה גזר דין קשה יותר. ואמנם, גם בתגובת המשיבה נאמר כי העונש שהוטל קל ביחס לנסיבות המקרה ועברה התעבורתי של המבקשת. מבלי לפסוק בשאלה ההיפותטית מה היה אילו היה התיק חוזר למעגל הדיונים, ברור, הן לשיטת הנאשמת והן לשיטת המשיבה, כי העונש שהוטל אינו ממצה את הדין עם הנאשמת, כך שבמובן זה אין כל טעם בביטולו של פסק הדין.

5. גם בחינה פורמאלית של נסיבות המקרה אינה מעלה הצדקה לביטול פסק הדין. ההזמנה לנאשמת חזרה בציון "לא נדרש" המהווה זימון כדין. המבקשת לא התייצבה לדיון ועל כן נשפטה בהיעדרה. הנאשמת חולקת בשפה רפה בלבד על אחריותה לביצוע העבירה. טענתה כי החזקתה ברכב לא הייתה רצופה נטענה ללא ציון מועדים רלוונטיים או הגורם שהרכב נמסר לחזקתו ומעל הכל - הנאשמת מציינת כי אינה זוכרת את הפרטים שכן הדבר היה מזמן. טיעון זה אינו מצדיק ביטול פסק הדין מהטעם של גרימת עיוות דין לנאשמת. הוא הדין בטענה הכללית לפיה הנאשמת אינה נוהגת לנסוע במהירות כמתואר בכתב האישום.

6. נוכח כל האמור, ובעיקר בהתחשב בכך שהעונש שהוטל אינו חמור יתר על המידה בנסיבות המקרה, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה והיא נדחית.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ו, 15 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.